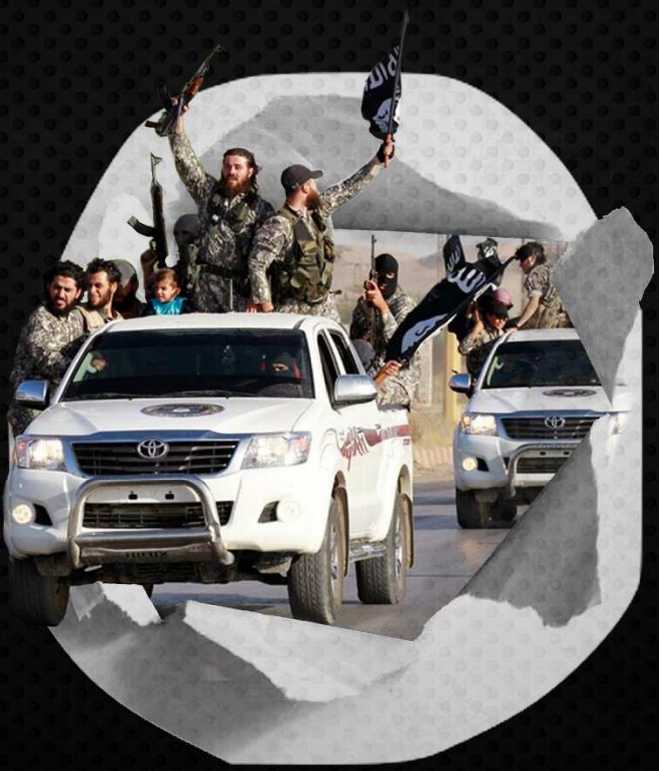
ek dzihad

raga

RaGa

CK „Džihád“

Ostrava 2015

CK „Džihád“

8. říjen 2036, velitelství 4. západní divize obranných pozemních jednotek Eurasijského svazu socialistických republik, areál bývalého dolu Dukla, Havířov

A je to tady, pomyslel si bezmála šestapadesátiletý podplukovník Milan Galwas, jenž za hlasitého zvuku sirény ohlašující poplach pospíchal vzhůru po betonových schodech. Přestože měl stále dobrou kondičku a rozhodně ještě nepatřil do starého železa, s ohledem na svůj věk již prostě nebyl nejrychlejší, a tak se muži z jeho jednotky drali po strmém schodišti daleko rychleji než on. V úzkých chodbách krytu pak nebylo slyšet vlastního slova. Ohlušující řev houkačky tak v Milanových uších dokázalo zastřít jen splašené bušení jeho vlastního srdce

a vzduchu se dožadující sípání. Nebylo divu, alarm jej totiž zastihl na nejnižším podlaží, a vzhledem k tomu, že se nyní nacházel ve „dvojce“, měl na trochu té únavy již prostě nárok. Podplukovník byl tudíž docela rád, že už nemusí nikomu dávat žádné rozkazy. Stejně by to nemělo žádný smysl, pomyslel si. Za prvé všichni moc dobře vědí, co se od nich v tom shonu očekává, a za druhé by ho nebylo ani slyšet. A co teprve jeho krátící se dech? Ten by srozumitelnosti jeho pokynů zrovna taky dvakrát neprospěl…

V tu chvíli se kolem Milana prosmýkl vojín s českou vlaječkou vyšitou na uniformě. Zavadil však o něj ramenem mnohem silněji než všichni ostatní, kteří jej dosud na schodišti míjeli, a ještě k tomu drze syknul: „Uhni, stařiku!“ Jaká troufalost?! Podplukovník nasupeně pohlédl do tváře usměvavého mladíka, který si i přes veškeré strasti poslední doby kupodivu dokázal udržet svůj optimismus, díky němuž den co den zvedal jinak upadající morálku obránců města. I přes onen strojený úsměv však důstojník nyní mohl vyčíst v mladíkově obličeji obavy, což nebylo nikterak složité, neboť jej za to čtvrtstoletí znal až moc dobře na to, aby věděl, co se mu zrovna honí hlavou. Milan natáhl po vojákovi ruku, jen aby nakrátko pevně sevřel jeho paži: „Tomáši, buď opatrný! A nehraj si prosím tě na hrdinu víc, než bude nezbytně nutné!“ vyzval hocha mezi mělkými, avšak

hlasitými nádechy, jimiž si v té kratičké chvilce oddechu doplňoval kyslík do plic. „Neboj, tati! Vždyť mě znáš, ne?“

„No, právě že znám,“ povzdechl si podplukovník již pouze pro sebe, neboť jeho pětadvacetiletý syn mezitím zmizel v davu svých spolubojovníků kdesi nad ním. Milan si přitom vybavil, jak se Tomáš vždy do všeho hrnul takříkajíc po hlavě. Ať už v době, kdy býval ještě dítětem respektive dospívajícím adolescentem a šlo o jízdu na čemkoliv či skoky a pády z čehokoliv, ale i později při několikaměsíčním bojovém výcviku, popřípadě rozsáhlé diverzní akci na nepřítelem ovládaném území, které se zúčastnil jen před pár týdny. Pokaždé musel být mezi prvními a jeho činy tak často předcházely tolik potřebné rozvaze, na kterou mu již prostě nějak nezbýval čas. Podplukovník se proto velmi často divil, že se ten mladý „divočák“ i tak dožil celkem vysokého věku, a co víc, bez jakékoliv vážnější úhony.

Během kratičké úvahy o své ratolesti si tak jen znovu připomněl, proč armáda dosti nerada vidí rodinné příslušníky v téže jednotce. Členové se totiž vystavují „pokušení“, že nebudou mít na zřeteli blaho své jednotky, nýbrž podřídí kroky a nejlepší možná řešení krizových situací ochraně svého příbuzného, což je samozřejmě naprosto nepřípustné. No jo, jenže co naplat. Situace je

zoufalá a vojáků nikde není nazbyt… a navíc dobrých vojáků, kterým Tomáš bezesporu je.

Dvojnásobný otec pak několik myšlenek rovněž věnoval i své dceři, jež byla nedávno odvelena dále na východ. Mohlo ho tak hřát vědomí, že alespoň jeho starší dítě je prozatím v okolí Užhorodu jakžtakž v bezpečí. Nakonec krátce vzpomenul i na exmanželku Magdalénu, která před několika lety spolu se svým druhým mužem zahynula v Německu, rodné vlasti mnoha jeho nynějších spolubojovníků. K této nešťastné události došlo při jednom z prvních teroristických útoků na civilní obyvatelstvo v době, kdy našeho tehdy ještě spřáteleného západního souseda zachvátila občanská válka. S vypětím všech zbývajících duševních sil Milan potlačil svůj sentiment kamsi hluboko do podvědomí, z role starostlivého otce a ztrápeného vdovce, jemuž smrt jeho bývalé choti i přes jejich odloučení nebyla stále lhostejná, se znovu vžil do své nynější úlohy odhodlaného velícího důstojníka, a směle vykročil směrem k povrchu.

Po pár krocích však mužova mysl zabředla do mnohem vzdálenější minulosti a potažmo i hlubší nostalgie, to když pod svýma nohama spařil onu dnes již důvěrně známou skvrnu, kterou v posledních měsících vídával tak často. Prvně se s ní setkal zhruba před dvaceti lety, kdy ho vzal švagr na prohlídku zdejšího bunkru.

Přestože tenkrát mířili stejným směrem, Milan oproti dnešku kráčel beze spěchu a pln fantaskních představ. To vše za zcela jiných okolností, a hlavně v dobách míru (tedy alespoň co se střední Evropy týče), který však neměl mít již dlouhého trvání. O tom ale nikdo z nich tehdy neměl ještě ani ponětí.

Onen den, který oddělovalo od přítomnosti více než dvacet let plných útrap a strádání, byla sobota, na jejíž večer se v té době čtyřiatřicetiletý Milan docela těšil. Sliboval si totiž od něj, že ho aspoň nakrátko vytrhne z reality všedního života, který se mu díky rozpadajícímu se manželství a problémům v práci začal pomalu vymykat z rukou. Švagr jej tenkrát požádal, zda by mu nepomohl se stezkou odvahy, již plánoval na závěrečnou schůzi skautů, které vedl. Milan si měl vzít na starost jedno stanoviště nacházející se poblíž dřevěné, zhruba pětimetrové lávky vedoucí přes plytkou strouhu. Na toto místo pak navazovala úzká pěšinka skrz les, na jehož druhém konci se u chabě osvětleného kostelíku rozprostíral tmavý, polorozbořený hřbitov. Vzhledem k militantně až post-apokalypticky laděnému programu oné stezky odvahy, a jako z hororu vystřiženému místu stanoviště se tak nabízela neodolatelná příležitost to účastníkům rozlučkové akce pořádně opepřit, což se nedalo v žádném případě odmítnout.

Milan proto upustil od svých běžných plánů, a od samotného sobotního rána započal s přípravou na večerní program. První na řadě byl oběšenec, jenž se měl krásně vyjímat na jednom ze stromů lemujících příkrou pěšinu vedoucí ke hřbitovu. „Outfit“ nebožtíka byl jasný již dopředu. Postaraly se o něj lyžařské kalhoty a maskáčová mikina. „Vnitřnosti“ pak po krátkém uvažování zastala plyšová zvířátka Milanových malých dětiček, jež byla pro svůj účel zcela dostačující. Zhruba za dvě hodiny byla figurína na světě, Milan ji pověsil na dveře ložnice a se zaujetím na ni pohlédl. S uspokojením z dobře odvedené práce pak zcela zřetelně viděl svůj výtvor, jak se pohupuje nad pěšinou, což vykouzlilo na jeho rtech náznak úsměvu. Zejména pak panákův obličej, ztvárněný hlavou obrovitého růžového prasátka z pohádky o plyšovém medvědovi doplněný tmavými slunečními brýlemi, byl prostě jedinečný…

Časově nejnáročnější fáze příprav byla zdárně dokončena. Nyní už jen zbývalo sbalit všechny ostatní drobnosti, pomocí nichž chtěl Milan večer ztvárnit jakousi postapokalyptickou variaci na převaděče mrtvých – Charóna. S narvaným batohem na zádech a s oběšencem přivázaným k věšáku tak něco málo po poledni konečně vyrazil z domu. Doufám, že mě cestou nikde nezastaví policajti, napadlo muže ve chvíli, kdy usazoval plyšového

„kamaráda“ na přední sedadlo spolujezdce ve svém voze. Asi by se hodně divili…

O pár hodin později konečně zaujal své místo na konci oné dřevěné lávky a se vzduchovkou v ruce čekal na první skupinu účastníků kurzu, jež měla každou chvíli dorazit. Po čele mu stékaly krůpěje potu a neustále jej něco svědilo. Vůbec se tomu ale nedivil, neboť mu bylo pod maskou kostlivce, od které si dle dřívějších reakcí svého okolí nejvíce sliboval, a neprodyšným vojenským pončem hrozné vedro. Milan tak začal pomalu litovat, že pro dnešní večer nezvolil lepší a hlavně vzdušnější kostým. Za malou chvíli však mělo být ještě hůř…

Mnohonásobně větší zklamání mu totiž připravily obě skupiny aktérů, které se oproti předpokladům s celou akcí prostě nějak neztotožnily. Hloupé poznámky a silácké řeči chlapeckých účastníků zapříčinily, že po projití druhého družstva Milan vztekle hodil vše zpátky do kufru svého auta a měl sto chutí odjet ihned domů. Od plánu „útěku“ však nakonec upustil, což se ukázalo být přinejmenším dobrým rozhodnutím, neboť zbytek večera byl již docela zajímavý.

Všechno to začalo scénou jak z hororového filmu. Milan se vracel ke svému stanovišti, aby tam po sobě uklidil, když tu znenadání ve slabém světle pouličního osvětlení spatřil bílou postavu s dlouhými tmavými vlasy,

jež nehnutě stojí v kopci mezi stromy a upřeně na něj zírá. Přestože moc dobře věděl, že se jedná o dívku přezdívanou „Berry“, která ještě před malou chvílí v rámci hry bloumala se svíčkou v ruce mezi hroby, naskočila mu i tak husí kůže a srdce začalo bít o poznání rychleji. Jakmile pak o pár minut později k onomu místu v prudkém stoupání dorazil, zjistil, že je „přízrak“ v babiččině noční košili pryč. Jestli někde na mě ta holka vybafne, bude to nejspíš moje smrt, pomyslel si a těžce polknul.

Neméně vzrušující pak bylo i sledování druhé skupiny tmavým lesem a záškodnická akce na jednom z dalších stanovišť, kde jim pomocí vzduchovky potopil pár na hladině rybníka plovoucích svíček s indiciemi. Nejvíce si ale Milan stejně nakonec užil své první setkání s krytem civilní ochrany v areálu bývalého dolu Dukla, kde měli v plánu té noci přespat a kam všichni někdy před půlnocí dorazili. Kdyby mu však tehdy někdo řekl, že se z tohoto místa stane za dvacet let jeho nový domov, pomyslel by si o něm, že se nejspíš zbláznil.

Za šedivými ocelovými vraty betonové boudy o velikosti větší zahradní nářaďovny čekalo na půlnoční návštěvníky příkré schodiště vedoucí hluboko pod zem. Vzhledem ke skutečnosti, že byl kryt již nějaký ten pátek mimo provoz, Milan předpokládal, že jej tady přivítá závan zatuchlého vzduchu, plísně a zvlhlého betonu.

Oproti tomuto očekávání ho však do nosu udeřila sice rovněž nepříjemná, nicméně zcela odlišná „vůně“. Syntetický zápach barevného nátěru čerstvě renovovaných podlah linoucí se chodbami dával tušit, že ony podzemní prostory nebudou v tak dezolátním stavu, jak by se mohlo na první pohled zdát.

I přesto však té noci na Milana dýchl jakýsi závan období dávno minulého, známého spíš jen z vyprávění rodičů, potažmo z televize či knih. Vládu reálného socializmu totiž de facto nezažil, a v době sametové revoluce mu bylo teprve 8 let. Sovětské a československé zástavy rozvěšené po zdech bunkru, cedule s budovatelskými hesly, vitrína plná dobových plynových masek, historické vybavení krytu, dokonce i průvodce oblečený do podivné uniformy socialistického vzezření, to vše dalo zapomenout na rok 2015 a vrátilo návštěvníky do minulosti, kdy s vidinou světlých zítřků a s heslem „Se Sovětským svazem na věčné časy“ na jazyku občané ČSSR večer co večer usínali ve vyhřátých postelích.

Po prohlídce obohacené odborným výkladem hostitele Petra, nebo jak se ten prazvláštně vyhlížející muž s dlouhými mastnými vlasy a neudržovanou bradkou vlastně jmenoval, a po zhodnocení bojovky, které proběhlo v místnosti bývalého štábu, byl konečně čas jít spát. Na tvrdé betonové podlaze uprostřed jakýchsi

„kulturních“ prostor, částečně omámen výpary čerstvé barvy, však Milan prakticky oka nezamhouřil. Jeden z účastníků navíc strašlivě chrápal, což v kombinaci se sílící bolestí hlavy mělo na svědomí jednu z nejdelších nocí v Milanově životě. V oněch bezesných mrákotách, pravidelně se střídajících s plným vědomím, se pak převalujícímu muži uprostřed noci zdálo, že se celá místnost chvílemi neznatelně chvěje. O svém pocitu však v průběhu následujících hodin začal pochybovat s tím, že přece jen asi usnul, a nad ránem na něj dočista zapomněl. Po probdělé noci tudíž nebylo divu, že – ač nevyspalý a unavený – v 6.00 se značnou úlevou přivítal řev sirény nahrazující budíček.

Zatímco se onoho brzkého nedělního rána rozespale ploužil směrem k východu, upoutalo ho místo, kde neulpěl čerstvý nátěr, byť byl všude okolo dosud zřetelně cítit. A právě to byla ta chvíle, kdy skvrnu na zdejším schodišti spatřil úplně poprvé… Skvrnu, jež v něm i po dvaceti letech stále vyvolávala vzpomínky na dávnou minulost. Tyto myšlenky pak tenkrát zničehonic vystřídala vzpomínka na noční otřes a představy jakési strašlivé katastrofy, jež by vyhubila veškerý život na zemi, zatímco si oni klidně spali v bezpečí tohoto podzemního opevnění. Co by asi tak dělal, kdyby zjistil, že vše známé a drahé je nenávratně pryč, a jediné, co mu zůstalo, je ta banda nevděčníků na schodišti pod ním? Nejspíš by byl

odsouzen stát se doživotním poustevníkem užírajícím se ztrátou svých dvou milovaných dítek, jimž nebylo dopřáno prožít dlouhý a plnohodnotný život.

Přestože kdejaké teorie o zániku světa – atomové války následované nukleární zimou, smrtící pandemie, zombie, apokalypsy či globální přírodní katastrofy – odjakživa burcovaly Milanovu bujnou představivost, nikdy by ho ani ve snu nenapadlo, že se pád západní kultury skutečně kvapem blíží, ba co víc, že je prakticky za dveřmi. Oproti všem jeho očekáváním a představám však byla skutečná příčina zcela prozaická, neboť to, že silnější vytlačí, pohltí či zcela vyhubí ať už z jakékoliv příčiny toho slabšího, se táhne dějinami lidstva jakožto ona pověstná červená nit prakticky odjakživa… A nyní holt byla na řadě naše stará, dobrá Evropa.

Zapuzením posledních „vousatých“ vzpomínek se podplukovník Galwas nadobro vrátil zpět do tíživé reality dneška. Poté, co na prvním patře nechal za sebou bytelné přetlakové dveře opatřené čtyřmi červenými pákami, vydal se vzhůru po 48 schodech nejprudší části schodiště, jež ústilo na povrchu za vstupními vraty bunkru. Po každém tom betonovém, rudě zbarveném kvádru stoupal či scházel za posledních pár měsíců již tolikrát… Nyní se však s každým z nich v duchu rozloučil, neboť si uvědomil, že je to zřejmě naposledy, co tudy prochází.

Oproti obvyklému „studiu“ podlahy však tentokrát Milan upínal svůj zrak přímo před sebe, kde jeho oči až magicky přitahovala železná vrata, jež oddělovala jejich podzemní útočiště od okolního světa. Periferně však přitom vnímal i nervózní tváře svých spolubojovníků, kteří po levé straně lemovali již i tak úzké schodiště. Všichni pak se zbraněmi v rukou napjatě čekali, až se budou moci vydat za svým velitelem do boje proti nelítostnému nepříteli, jenž na ně číhá na druhé straně „dveří“.

Pavel Kučera, Dany Ševčík, Jakub „Kožak“ Bystroň, tři nováčci, kteří se k Milanově jednotce připojili teprve před týdnem a jejichž jména si velící nemohl za nic na světě zapamatovat. Otakar Pawlas, Sylva „Ťunťa“ Mikulová – vytáhlá tmavovláska s dlouhými vlnitými vlasy – široko daleko jediná žena ve službě. Trojice mladíků Radim Kupka, Pavel Loder a Zbyněk Horák. Poláci Wojtek Majewski, Ryszard Królewski a Marek Kunc, kterým nikdo neřekl jinak než „Jacek I., II. a III.“. Holanďan Wildeboer a Němci Jonas Riemer a Sven Schuster, kteří se přidali k jednotkám EASSR po pádu zemí Západního bloku a následné masivní migraci původního obyvatelstva směrem na východ. V neposlední řadě pak Rusové Aksakov, Zuyev a Bobrov. Tato trojice byla spolu s dalším více než čtvrt milionem vojáků převelena z „Matičky Rusi“ k západní hranici nárazníkové zóny, která se před rokem žel změnila v regulérní frontu. Všechny tyto tváře tak

patřily odhodlaným mužům (a ženě), kteří možná již za malou chvíli ztratí své životy v boji s tím nejstrašnějším nepřítelem, proti kterému kdy stáli, nepřítelem, jenž se nebojí smrti a nezná význam slova „slitování“. V boji za svou zemi, mizející kulturu a především pak svobodu.

Ve chvíli, kdy Milan strhl z ramene svou zbraň, aby ji odjistil a připravil ke střelbě, pohlédl směrem k vratům, kde se očima setkal s posledním členem své jednotky. Pojďme jim nakopat prdel, vyčetl podplukovník ze rtů syna Tomáše, jenž stál připraven na samém vrcholu schodiště s útočnou puškou SCAR-2 v rukou. Tato moderní zbraň však nebyla u jednotek západní divize EASSR příliš obvyklá. Přestože někteří vojáci měli k dispozici alespoň BRENy 805, které se již ovšem nedaly zrovna považovat za „výkřik“ moderní techniky, většina se stále ještě musela spolehnout na starší, více než pětasedmdesátileté „dědečky“ samopaly vzoru 58.

Poté, co se podplukovník Galwas pohledem přesvědčil, že jsou přetlakové dveře pod nimi znovu neprodyšně uzavřeny, vzal za kovovou kliku. Ta kupodivu nebyla chladná, nýbrž nepříjemně pálila do dlaně. Milan proto usoudil, že na druhé straně hoří. „Bože, stůj při nás!“ zamumlal si pod prošedivělým plnovousem. Jeho „modlitba“ však zcela zanikla v hluku sirény a rachotu přicházejícího z druhé strany. Muži v uniformě to ale

vůbec nevadilo, neboť byl skálopevně přesvědčen, že ho nebesa mohou slyšet i tak. Stiskl kliku a snažil se otevřít. Vrata se však nehnula ani o centimetr. Zapřel se tedy do nich ramenem a zabral ještě jednou. Dveře se takřka neznatelně pohnuly a dovnitř se začal tlačit černý štiplavý kouř. Náhle Milan kolem sebe spatřil „les“ rukou, které se mu, tam kde na ně dosáhly, snažily pomoci železná vstupní vrata otevřít. Ta nakonec s hlasitým skřípotem povolila…

Jakmile podplukovník vykoukl ven, znovu se na okamžik v myšlenkách vrátil do onoho dvě dekády vzdáleného rána. Tehdy ho navzdory očekávání přivítal nový, ničím nerušený, slunečný den, zpívající ptáci, a především vlahý červnový vánek, který dal okamžitě zapomenout na do té doby všudypřítomné syntetické výpary barvy. Jak by byl šťastný, kdyby tomu tak bylo i dnes! Když se však rozhlédl kolem sebe nyní, uvědomil si, že se jeho představy o konci světa přece jen vyplnily, třebaže s více než dvacetiletým zpožděním…

Všude hořelo! Trojice jehličnanů poblíž vstupu byla vyvrácená a plála jasně červeným plamenem. Jeden z nich pak částečně blokoval i vrata, díky čemuž bylo prve namáhavé je otevřít. Okolí pak zahaloval hustý dým, přes který bylo jen těžké dohlédnout někam dál. Siluety převrácených vozidel, trosky barikády a rozmetaného

kulometného hnízda, stejně jako těla mrtvých obránců se tak ztrácely v neprodyšném závoji temnoty, který náhle prořízl ten strach nahánějící a nanejvýš nenáviděný „skřek“, při kterém člověku až tuhla krev v žilách:

„Allahu Akbar!“ Z oblaku kouře se zničehonic vyřítila tmavá postava s trhavinou připevněnou okolo pasu a namířila si to přímo k otevřenému vchodu do podzemí. Milan sice ještě pohotově stihl vypálit krátkou dávku ze svého „samopalu“, ta však přišla příliš pozdě na to, aby blížícího se útočníka dokázala zastavit. Muž s obličejem zahaleným tradiční kefíjí zavrávoral… Přes svá smrtelná zranění se však setrvačností dokázal vrhnout dolů ze schodů mezi nahoru se hrnoucí vojáky. Následovala mohutná exploze, jež podplukovníka Galwase vymrštila z bunkru, hlavou přímo proti podvozku vraku auta převráceného nedaleko.

Milanovo tělo náhle zaplavila silná bolest. V uších mu nesnesitelně zvonilo a připadalo mu, jakoby někdo pootočil jakýmsi knoflíkem na hypotetickém „vesmírném přehrávači“, a tím uvedl svět do zpomaleného režimu… S vypětím všech zbývajících sil se podplukovník pokusil vstát ze země. Nemohl se však vůbec pohnout. Myšlenky rozplývající se v mrákotách upínal ke svým mužům, a především pak k Tomášovi v naději, že útok sebevraha rovněž i on nějakým zázrakem přežil.

Podplukovník ležící na zemi lapal po dechu. Marně! Zdálo se, že ho tíží obrovský balvan, který z něj jednak vytlačuje veškerý vzduch, a k tomu mu ještě brání se i nadechnout. Při každém takovém pokusu se pak z oblasti jeho hrudníku ozývalo zlověstné bublání, které však neměl přes ono nepříjemné hučení v hlavě šanci zaslechnout. Dříve, než o pár vteřin později nadobro ztratil vědomí, spatřil z kouře se vynořující ozbrojence, jež mu připomínali jakousi temnou variaci oné bílé postavy stojící před dvaceti lety mezi stromy. Podivně se vznášející přízraky v kefijích mávaly nad hlavami samopaly, a jeden z nich i černým praporem popsaným bílými klikyháky šahády.

To, jak se pak k němu jeden z útočníků s nožem v ruce sklonil, aby mu podřezal hrdlo, již naštěstí do bezvědomí upadnuvší Milan neviděl…